

В. П. ШЛАПАК¹, В. В. ШЛАПАК²

ДЕННЕ ТА НІЧНЕ СВІТЛО В КОНТЕКСТІ НАУКИ І РЕЛІГІЇ

Розглянуто денне (Сонячне видиме) та нічне (Темне невидиме) світло. На підставі біблійної інформації теоретично обґрунтовано процеси, які пов'язані з виникненням і поширенням світлої та темної стадій світла залежно від енергетичних рівнів Сонячної системи (клітини). Розкрито значення квантів світла в процесі онтогенезу рослини. Встановлено, що Сонячна система є генетичною клітиною життя, яка перебуває в розщепленій зоні Сонячної клітини і ділить її на додатний і від'ємний простори. Життя будь-якої клітини полягає в циркулюванні матерії між її фокусами. Матерія постійно видозмінюється залежно від того, в який простір вона потрапляє головними енергетичними рівнями клітини. Це залежить від того, якими каналами (додатними чи від'ємними) вона рухається і синтезується, де синтез відбувається за допомогою деформації клітин простору. Сонячна система є також біологічною клітиною, де значення синтезатора, тобто ядра клітини виконує Сонце і воно є світилом дня, а оболонка Галактики для Сонячної клітини є світилом ночі, темноти, величезним чорним диском, який замикає Сонячну систему. Планета Меркурій перебуває на першому енергетичному рівні від світила дня, а планета Плутон – на першому енергетичному рівні від світила ночі.

Ключові слова: *Біблійна інформація, світло, Сонячна система, клітина, матерія, синтез.*

¹ Володимир Петрович ШЛАПАК – дійсний член ЛАН України, доктор сільськогосподарських наук, професор, Національний дендрологічний парк "Софіївка" НЛП НАН України, м. Умань, Україна. Тел.: 098-927-34-57. E-mail: piterwp@rambler.ru.

² Володимир Володимирович ШЛАПАК – лісничий Кримківського лісництва ДП "Олександрівське лісове господарство" Кіровоградського управління лісового мисливського господарства, магістр лісового господарства, м. Умань, Україна

Вступ. Є дуже багато різноманітних здогадів про природу світла, але людина так і не з'ясувала до кінця механізму його виникнення та поширення. Саме тому природа світла є найдискусійнішим місцем як у фізиці, так і в біофізиці [2-5].

Окреслення не вирішених досі аспектів загальної проблеми, які становлять предмет цього дослідження. Як бачимо, світло має корпускулярно-хвильові властивості. Саме тому світло часто зображують як електромагнітну хвилю, одночасно поєднуючи з квантом. Тому цікаво, що насправді може бути світлом? Щоб зрозуміти це, потрібно з'ясувати, де воно виникає і в якій формі проявляється. На підставі цього бачення розглянемо два види світла, яке існує в природі та їхні спектри. Автори фізіологічних досліджень світла зазначають, що рослина в денний час перебуває у стані відносного ростового спокою, а в нічний – у стані інтенсивного росту [2, 5, 6, 8, 12]. Саме тому потрібно зіставити вплив світла на фотосинтез у денний та нічний періоди. Тому розглянемо виникнення видимого свічення (сонячного), або дня та виникнення невидимого (темного) свічення, або ночі.

Результати досліджень. Як відомо, свічення виникає під час горіння, незалежно від того, в якому стані воно відбувається – холодне чи гаряче. Горіння виникає внаслідок зіткнення двох протилежних просторів, коли матерія переходить з одного простору в інший. Сучасна модель випромінювання світла побудована на внутрішніх переходах електронів між енергетичними рівнями атомів [5, 9, 12]. У такому твердженні порушується закон збереження матерії, тому кванту світла вимушено надають нульову масу, тобто абстрагують, що пустота (ніщо) має певні фізичні властивості. Тому логічно постає питання: "Що і як може спричинити таке збудження як світло?". У кожному випадку свічення виникає від зіткнення клітин протилежного за знаком генетичного волокна. Тобто, свічення спричинюється ударом, під час якого деформуються клітини. Тому ми використали поняття не електромагнітна чи світлова хвиля, чи інше, яке пропонує фундаментальна наука, а теплород. За прийнятим ще у XVIII-XIX ст. світоглядом, теплород – це невагома матерія, яка присутня в кожному тілі і є причиною теплових явищ [12]. Це поняття, на наш погляд, несправедливо відкинула фундаментальна наука. Тому важливо з'ясувати, що таке теплород. Це невидима, невагома, прозора матерія, заповнена генетичним волокном, що невинно синтезується. Йому притаманна здатність зберігати всі форми матерії Сонячної системи, а також спрямовувати транспортні переливи матеріальних потоків на основі водню ($\tilde{I}^-$) до Сонця (Сонячного світла), а на основі вуглецю ($\tilde{N}^+$) – до Темного світла, що перебувають на протилежних полюсах, а саме в ядрі та оболонці Сонячної системи. Теплород заповнює всю клітину не лише Сонячної системи, але й Галактики, подібно до цитоплазми земної клітини. Він різної густини в межах головних енергетичних рівнів планет та чітко розділений забороненими зонами, прорив яких супроводжується фізичними явищами, які ми спостерігаємо в природі. Зберігатися не на своєму енергетичному рівні теплород не може,

тому, потрапляючи в інше енергетичне середовище, діє тимчасово. Але його особливістю є те, що, залежно від густоти середовища головних енергетичних рівнів, він має сталу фізичну здатність. У цьому контексті важливо зазначити, що генетично протилежне волокно, рухаючись (рис. 1) та зіткнувшись (рис. 2), стимулює виникнення перпендикулярного удару до осі зіткнення протилежних теплородів. Саме внаслідок зіткнення відбувається деформація енергетичних рівнів клітини і речовина набуває інших властивостей. Наука це зіткнення називає синтезом. Але відомо, що синтез може відбуватися двома шляхами. Та все ж, остаточний результат синтезу – це перебудова простору існування матерії [15, 16]. І цього потрібно дотримуватися тому, що можна не зрозуміти видозміни матерії. Дві критичні температурні точки клітини, а їх має кожна клітина живого організму та неорганічної речовини, отож можна стверджувати, що ці точки має і Сонячна клітина. Різниця полягає тільки у діапазоні температур. У земних клітин – від одного порядку, а в Сонячній клітині вона набагато вищих порядків.

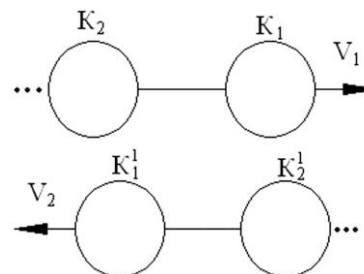

Рис. 1. Рух генетичного волокна протилежних теплородів: K_1, K_2, K_1', K_2' – клітини генетичного волокна; V_1, V_2 – швидкість руху

Сучасна наука намагається поєднати всі свічення і це робить досить спрощено. Будується загальна шкала електромагнітних хвиль і виділяється видимий діапазон частот [5, 7, 11, 12]. Все, що лежить за межею видимого діапазону частот, належить до темряви. Дійсно, наше око сприймає вузьку смугу частот і напрошується думка, що все те, чого людина не бачить, належить до темряви. Але, розглядаючи світлову (енергетичну) діаграму Сонячної системи (рис. 3), ми бачимо чітке виділення джерела світла і джерела темряви, навіть розташовані вони в різних місцях простору, отже і природа випромінювання різна.

Сьогодні, нам досить добре відомі частоти світлового спектра Землі всіх семи кольорів. Сучасні досягнення радіофізики дають змогу через антену випромінювати будь-які електромагнітні коливання, тому досить легко отримати випромінювання електромагнітних хвиль світлового діапазону. Але, коли поставити такий експеримент, то випромінювання світлового спектра електромагнітних коливань видимого діапазону частот ми не помітимо. Антена не засвідчить. І це свідчить про те, що природа світла інша, ніж людина його уявляє. Отже, світло дня потрібно розглядати як мале світло, а світло темряви як світло велике. І природа цих світел різна. Це дуже важливий висновок. Біблія про існування світила (дня) і темряви (ночі) подає інформацію в діаграмі Сонячної системи в алегоричній формі (Перша книга Мойсея "Буття", Глава 5, вірші 1-32, "Родовід Адама і потомство Сіфа") [2, 3]. З огляду на те, що ми проживаємо в клітині Сонячної системи, нас оточують

явища, які пов'язані з життям звичайної клітини, але в макросвіті. Розглядаючи клітину, потрібно погляду її енергетичних рівнів виділити два фокуси [17]. Обидва фокуси містяться в ядрі клітини, мають однакову величину і знаходяться в додатних просторах. Тому їх можна поєднати тільки із світлом дня. Світло ночі знаходиться у від'ємному просторі клітини, тобто в оболонці, і його потрібно шукати там. Але, Сонячна система – це генетична клітина життя, яка міститься в розщепленій зоні Сонячної клітини і ділить її на дві частини. Життя будь-якої клітини полягає в циркулюванні матерії між її фокусами. Матерія невинно видозмінюється залежно від того, в який простір вона потрапляє головними енергетичними рівнями клітини. Тобто, значною мірою це залежить від того, якими каналами – додатними чи від'ємними, вона рухається, і головне, що вона постійно синтезується. Цей синтез відбувається за допомогою деформації клітин простору.

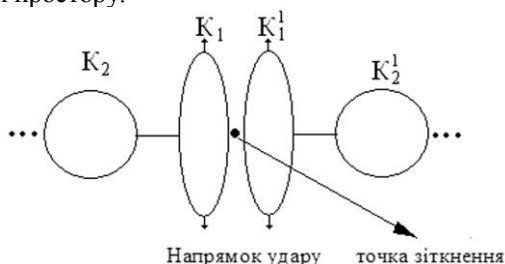

Рис. 2. Зіткнення генетичного волокна протилежних теплородів: K_1 , K_2 , K_1^1 , K_2^1 – клітини генетичного волокна

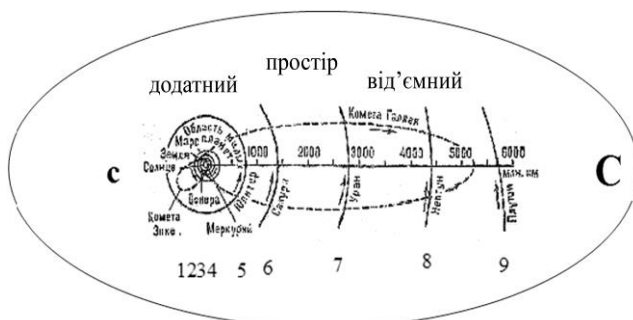
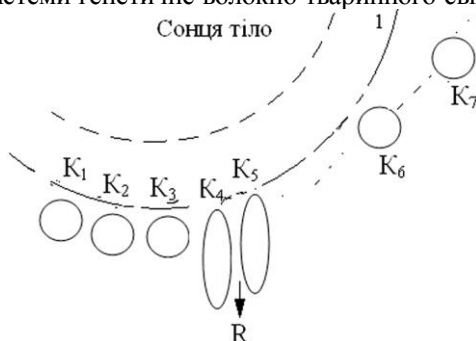

Рис. 3. Світлова діаграма Сонячної системи: 1, 2, ..., 9 – головні енергетичні рівні Сонячної клітини; с – джерело сонячного світла (світлова стадія свічення); С – джерело темного свічення (темна стадія свічення)

Виникнення видимого свічення (Сонячного світла, світла дня). Цей процес відбувається на Сонці, і за аналогією, в клітині рослинного та тваринного світів, тільки на багато порядків слабший, як у світі і макросвіті. На Сонце постійним безперервним потоком потрапляє волокно водню ($\bar{H}^-$), яке витягує із планет Сонячної системи генетичне волокно тваринного світу,

на його основі і синтезується тіло Сонця, що веде до постійного зростання його величини, а, отже, спричинює потепління клімату на Землі і парниковий ефект (у світлі закону синхронної пульсації матерії) [7, 8, 9, 14]. Життя тваринного світу затримує безперервний рух генетичного волокна, ніби розтягуючи пружину. Саме це і формує серцеві удари природи. Тому, коли зникає життя тваринного світу, генетичне волокно завдає удару по своїй клітині вищого енергетичного рівня, розвалюючи її, і виникає нове життя у просторі, де розташована заборонена зона. Такий процес доходить до Сонця. Але, коли на планетах генетичне волокно ударом розвалює однорідні клітини, то на Сонці ці клітини синтезуються сукупно. І як ми зобразили на рис. 2 і 3, виникає радіальне збудження, поштовх, удар. Саме він і є збудником свічення.

Навколо Сонця, за допомогою Сонячного вихору (рис. 4), обертається додатний теплород, утворений на основі вуглецю ($\bar{N}^+$), і у вигляді відходів синтезу. Виконавши своє призначення, він стає непотрібним. Сонячна клітина формує його в теплородні кільця, так звані тороїди. Але, оскільки людина живе у від'ємному просторі Сонячної системи, дії додатного теплорода не відчуває. Енергетичний стан людини неможливо порівняти з енергетикою теплородних кілець тому, що, з погляду енергетики Сонячної клітини, небо – це не пустота, а досить міцна твердь. Це важливий висновок. Біблія також наголошує на цьому. Так, Перший книзі Мойсея "Буття", Глава 1, вірш 6, 7, 8 "І сказав Бог: нехай буде твердь посеред води, і нехай вона відділяє воду від води. І створив Бог твердь; і відділив воду, яка під твердю, від води, яка над твердю. І стало так. І назвав Бог твердь небом ..." [2].

Сонячний вихор формує дев'ять теплородних дисків відповідно до числа планет Сонячної системи. Їхній рух розпочинається у напрямку планети Меркурій (рис. 5). Меркурій відбирає дев'ятий теплородний тороїд для поповнення запасів газової атмосфери. На Венері залишається восьмий тороїд, поповнюючи запаси газу та води. Земля, залишаючи третій тороїд, поповнює атмосферу киснем, водою та льодом у вигляді граду. Якщо розглядати теплород як твердь, то будь-який радіальний удар zdeформує теплородні кільця і донесе цю інформацію до головних енергетичних рівнів Сонячної клітини. Поверхня тороїдального теплорода з боку Сонця буде досить сильно вібрувати точковими коливаннями з набором дев'яти частот. Тому видимий спектр Сонячного випромінювання на Меркурії матиме дев'ять кольорів (рис. 6).

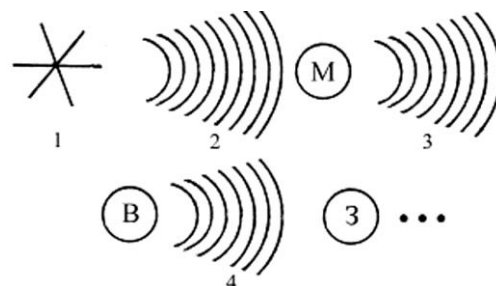

Рис. 4. Початкова фаза виникнення свічення: 1 – вісь генетичного волокна; $K_1, K_2, K_3, \dots$ – синтезовані клітини в тілі Сонця; $K_4, K_5 \dots$ – клітини, деформовані внаслідок зіткнення; $K_6, K_7 \dots$ – клітини, які рухаються до Сонця з величезною швидкістю, спричиненою затримкою генетичного волокна на період життя живого організму; R – напрямок радіального удару, внаслідок якого відбулася деформація зімкнених клітин

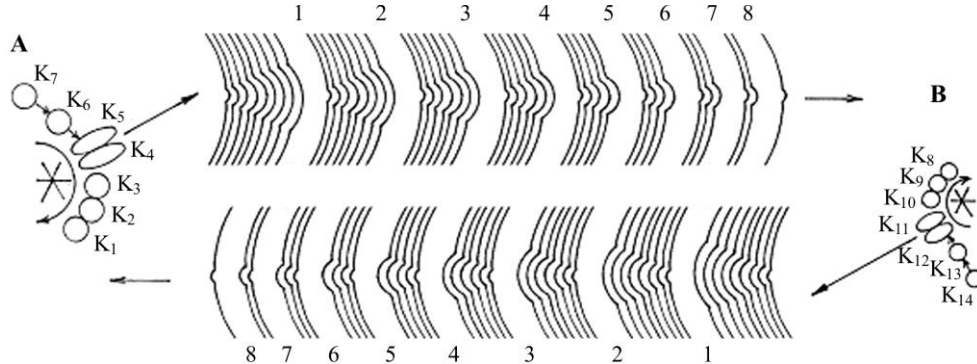

Рис. 6. Рух спектра кольорів світла: А – процес формування світлового спектра кольорів; В – процес формування темного спектра кольорів; $K_1, \dots, K_{14}$ – клітини, рухаються від Сонця з величезною швидкістю, спричиненою затримкою генетичного волокна на період життя живого організму; K_4, K_5, K_{11}, K_{12} – клітини, деформовані внаслідок зіткнення; 1–8 – головні енергетичні рівні; * – зі стрілкою – напрямком руху світлового вихору

Важко сказати, чи людина у змозі відрізнити два додаткових кольори. Чи, можливо, вони залишаються для нас за межею видимості і пізнання. Дев'ятий теплородний диск залишається в зоні Меркурію, а група з восьми теплородних тороїдів рухається до Венери. Венера також відбирає для синтезу газу та води один теплородний тороїд, але тут деформації піддаються тільки вісім тороїдальних дисків. Тому спектр Венери мусить мати вісім кольорів. Відібравши свій диск тороїда, теплородне кільце з семи дисків залишає Венеру і розпочинає рух до Землі, тому ми маємо спектр із семи кольорів. Варто зазначити і швидкість руху світла (табл.). Так, коли на Землі ми маємо 300000 км/с, то на Меркурії вона мусить бути 100000 км/с, а на Венері 200000 км/с. Швидкість руху світла залежить від головних енергетичних рівнів. На Плутоні – 900000 км/с. Адже кожний теплородний диск стримує передачу деформації сусідньому рівню на 100000 км/с. Якщо врахувати, як вказував Піфагор [12], що в Сонячній системі все побудовано за десятинною системою обліку, тоді швидкість світлової стадії світла в Сонячній системі ($V_{\text{ен. рів. пл.}}$) можна обчислити за формулою: $V_{\text{ен. рів. пл.}} = n \cdot 100000$ (км/с), де $V_{\text{ен. рів. пл.}}$ – швидкість відповідно до енергетичного рівня планети, а n – порядковий номер планети в напрямку від Сонця.

Звернувши увагу на рух генетичного волокна, побачимо, що це величина векторна, а тому завжди рухається в одному напрямку навпростець, тягнучи за собою ланцюжки планет (полюса кодових диполів). Але для того, щоб змінити напрямок руху генетичного

Рис. 5. Рух теплородних дисків: М – Меркурій; В – Венера; 3 – Земля; 1 – Сонячний вихор; 2 – зовнішній теплородний диск для синтезу газу на Меркурії; 2 – зовнішній теплородний диск для синтезу газу та води на Венері; 3 – зовнішній теплородний диск для синтезу газу, води та твердих тіл на Землі

волокна, потрібно його розвернути, тобто "голову" поміняти з "хвостом". Саме цю функцію виконує клітина Сонця зі своїм додатним теплородом, який складається з продуктів відходу від синтезу. Теплород, потрапляючи на енергетичні рівні планет, поповнює запаси кисню та води. На Марсі та Юпітері ще осідають якісь опади, оскільки там синтезуються, відповідно, чотири та п'ять енергетичних рівнів. Синтезований кисень та синтезована вода є молодими і вони розпочинають активно руйнувати неорганічні сполуки Землі, втягуючи генетичне волокно. Але кисень та вода перебувають на планеті доти, поки генетичне волокно не розвернеться по всіх планетах, і не розпочне свій зворотний рух (рис. 7). А це засвідчує, що в атмосфері земної оболонки є декілька кисневих груп і що не кожний кисень розпочинає агресивно працювати, а лише той, генетичне волокно якого почало рухатися на Сонце. В іншому випадку Земля була б заповнена окисленими сполуками, але ми цього не спостерігаємо. Отже, і вода, і кисень старіють, очікуючи розвороту генетичного волокна додатного теплороду. При цьому, коли волокно розвертається, воно змінює свою полярність. Отже, змінює полярність і молекула кисню, що належить до цього генетичного волокна і, напевне, тільки тоді кисень стає агресивним, ніби відчуваючи зворотну дорогу на Сонце. Те ж саме відбувається і з водою. Цим механізмом виникнення та передачі світла за допомогою теплородної деформації досить легко пояснити основні властивості світла.

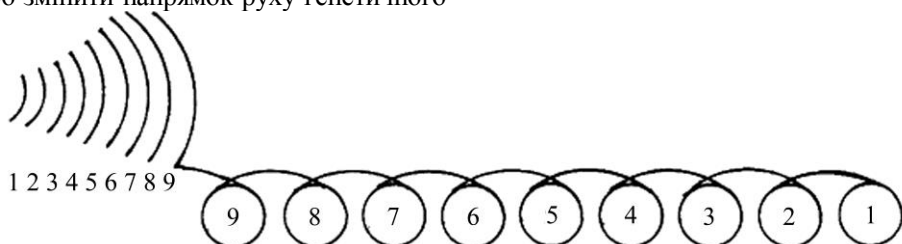

Рис. 7. Розкладений Сонячний тороїд за енергетичними рівнями планет Сонячної Системи. Генетичне волокно розпочинає зворотний рух на Сонце: 1–9 – головні енергетичні рівні планет

Інтерференція – процес потрапляння на поверхню двох однакових променів, тільки протилежних за напрямком деформації поверхні. Така поверхня не вібрає і свічення ми не бачимо. *Дисперсія* відбувається, коли світло пропустити через отвір радіусом, наближеним до світлового удару теплороду. Він ніби розпадається на складові теплородні кільця, за якими ми і спостерігаємо на екрані.

Роль світла у природі досить велика. Клітина, яка відправила свій генетичний код через деформацію теплороду, виконує роль серця (в земному розумінні) для рослинного світу. У природі синтезу без ударів не існує. І ми постійно спостерігаємо за розвитком рослинного світу, навіть не запідозрюючи, що роль серця рослини виконує сонячне світло, невинно завдаючи ударів по клітинах, які розвиваються. Під дією цих ударів деформується і перебудовується простір клітини і внаслідок цього вона змінює свої властивості [15]. Ми говоримо, що світло синтезує хлорофіл, а як саме це відбувається, навіть не здогадуємося і фізичної суті цього явища, пояснити не можемо. Так от, якщо тваринний світ формується на ядрі Землі, то рослинний світ заноситься із зовнішньої оболонки нашої атмосфери. Про це Біблія говорить так: "В поті лица свого будеш їсти хліб, доки не повернешся в землю, з якої ти взятий ..." (Буття, глава 3, вірш 19) [2], за аналогією [17], це стосується всього тваринного світу. Щодо рослинного світу, то Біблія наголошує: "І сказав Бог: нехай виростить земля зелень, траву, яка дає насіння, дерево плодове, що приносить по роду своєму плід, у якому сім'я його на землі", (Буття, Глава 1, вірш 11) [2]. Тобто, насіння рослинного світу занесене на Землю, а не взятє з неї. Фактично, рослинний світ, як природний санітар, заноситься із Сонця і Сонце є серцем рослини, формуючи за допомогою квантів світла удари по клітинах. І саме цим спричинює синтез, а з іншого боку, повертаючись до Сонця, потрібно акцентувати, що сажа на Сонці в процесі горіння (синтезу) не нагромаджується тому, що Сонячна енергія виносить з Сонця енергетичний код вуглецю ($\tilde{N}^+$) і сажа на Сонці перетворюється на порошок, подібно до зникнення віджилого тваринного світу на Землі. Ось, що несе Сонячна енергія, кванти світла – код вуглецю, генетичний код. Тепер стає набагато зрозумілішою природа світла. Світло виносить з Сонця продукти горіння, синтезу – відходи.

Виникнення темного свічення (Світла темноти, чорного світла, світла ночі). Малим світлом дня у галактиці для Сонячної системи є Сонце, саме воно і спричинює основне радіальне теплородне збудження в додатному просторі Сонячної клітини. Але за планетою Юпітер розміщується від'ємний простір Сонячної системи і там домінує світло темноти, яке розташоване за планетою Плутон. Фактично Плутон, подібно до Меркурію, знаходиться на першому енергетичному рівні від світла темноти, або чорного світла ночі. Ми згадували про це вище в "Родоводі Адама і потомстві Сіфа" [12]. Тому, не важко здогадатися, що це величезний диск (рис. 3), який замикає Сонячну систему, подібно тому, як вказує М.М. Барна [1], оболонка живої клітини замикає всі її функціональні органи. Таким чином, враховуючи, що всі біофізичні процеси в Сонячній системі відбуваються за законами аналогії [17], можна ствердити, що різниця між Сонячною системою і клітиною рослинного і тваринного світів

Землі лише в тому, що Сонячна система є клітиною макросвіту, а клітини рослинного і тваринного світів Землі – то складники мікросвіту. І хоча наповнення їх різне, але фізична суть, як явища, однакова.

Намагаючись розгадати механізм виникнення Сонячної системи, наголосимо, що в точку енергетичного балансу енергетичного диполя скидається зовнішня оболонка клітини і саме в ній вона розпочала розвиватися. Біблія про це говорить так: "На початку Бог створив небо і землю. Земля ж була безвидна і порожня, і півня над безоднею ..." (Буття, Глава 1, вірш 1, 2 [2]). Це і є Світло ночі, воно для нашого ока темне і невидиме, а для жителів від'ємного сонячного простору видиме і світве тому, що вони відчують холод, як ми жару. Проте Сонце для них мусить бути невидимим і Світлом темряви. Але, коли свічення дня ми бачимо внаслідок зіткнення клітин водню і синтезу клітин вуглецю, то на великому Світлі темряви ми спостерігаємо зворотну картину. Важкі клітини вуглецю розриваються на легкі клітини водню, а коли на Сонці відбувається ніби кристалізація матерії, то на Світлі ночі відбувається випаровування матерії. Це явище можна подати так (рис. 8). Як видно з рис. 8, на світлі темряви теж відбувається удар по теплороду, не в радіальному напрямку від осі генетичного волокна клітини, а в напрямку до осі генетичного волокна. Це істотно змінює всю картину випромінювання світла й темряви. Коли світло дня (світла стадія свічення) поширюється в напрямку руху теплороду, то маємо: $\rightarrow V$ – рух теплороду; $\rightarrow$ – напрямком поширення деформації теплороду.

Рис. 8. Процес випаровування матерії: $K_1, K_3, K_4, \dots$ – синтезовані клітини в тілі Сонця; K_2 – zdeформована клітина генетичного волокна

Коли світло темряви (темна стадія свічення) поширюється проти напрямку руху теплороду, то маємо: $\rightarrow V$ – рух теплороду; $\leftarrow$ – напрямком поширення деформації теплороду. В цьому і полягає відмінність світла від темряви. Темне свічення рухається задом наперед, а тому, коли на поверхні Сонячного теплороду з'являються кванти світла у вигляді конусів (рис. 9), то у кванту темряви (рис. 10) на поверхні теплороду з'являються конусні ямки. Тому, наше око не сприймає збудження від зворотної полярності. Це ніби на управління транзистора (в радіодеталі) подано від'ємне навантаження і він закрився. Те саме відбувається і з нашим оком.

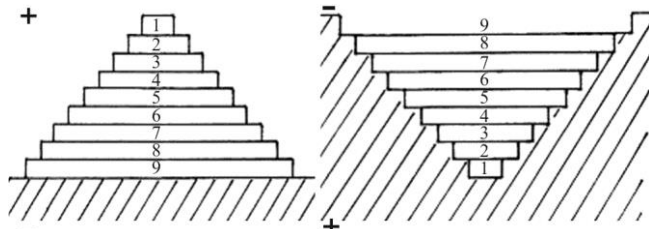

Рис. 9. Квант сонячного світла (світлова стадія свічення)
Рис. 10. Квант Нічного світла (темна стадія свічення)

Зазначимо, що на Землю надходить світло темряви трьох кольорів (табл. 1). При цьому, зі швидкістю поширення чорного світла – 700000 км/с. Тоді швидкість темної стадії світла в Сонячній системі можна обчислити за такою формулою: $V_{\text{ен. рів. пл.}} = 1000000 - n \cdot 100000$ (км/с), де $V_{\text{ен. рів. пл.}}$ – енергетичний рівень планети, а n – її порядковий номер в напрямку до Сонця. З цього випливає, що коли б людина зуміла змінити полярність деформації теплоруду, то вона б змогла розгледіти світло ночі – темну оболонку простору Сонячної системи.

Підсумовуючи, можна припустити, що світло не є якоюсь окремою частиною природи, яка вилетіла і може безмежно довго рухатись з однаковою швидкістю, не відчуваючи опору. Це ніби величезні штанги, які штовхає Сонце з одного боку (світла стадія свічення) і темне світло (темна стадія свічення), як колінчастий вал чи розподільчий вал у двигуна. І ці штанги збуджують рух теплоруду, спричинюючи на його поверхні вібраційні рухи. Важко описати значення свічення темряви, але, поза сумнівом, воно позитивно впливає на ріст і розвиток рослинного світу, саме його три спектри сукупно відіграють значиму роль в процесі синтезу простору клітини. На підставі викладеного (табл.) подаємо кількість спектрів світлої та темної стадій світла головними енергетичними рівнями з позиції Біблії і Піфагора [12], вчення якого в доісторичній Греції протягом 6-4 ст. ст. до н. е. трактувалось, виходячи з уявлення про числа як основу всього існуючого.

Табл. Спектри світла та швидкість його поширення в Сонячній системі

Енергетичні рівні	Спектри світлої та темної стадій свічення за головними енергетичними рівнями, шт.		Швидкість поширення світла в межах енергетичних рівнів Сонячної клітини, км/с	
	дня або світла стадія свічення	ночі або темна стадія свічення	денного (Сонячного) світла або світла стадія свічення	нічного світла або темна стадія свічення
Світло дня ¹	10	0	0	1000000
Меркурій	9	1	100000	900000
Венера	8	2	200000	800000
Земля	7	3	300000	700000
Марс	6	4	400000	600000
Юпітер	5	5	500000	500000
Сатурн	4	6	600000	400000
Уран	3	7	700000	300000
Нептун	2	8	800000	200000
Плутон	1	9	900000	100000
Світло ночі ²	0	10	1000000	0

Примітка: ¹ – Сонце; ² – Темна оболонка Галактики

Піфагор вказував, що числові співвідношення – джерело гармонії космосу, а структурою їх є фізична, геометрична і акустична єдність. Він вперше висловив здогад, що в Сонячній системі все побудовано за десятинною системою. Таким чином, виходячи з теорії світлої та темної стадій світла, які є в природі, на наш погляд, можна навести дані швидкості рухів вказаних стадій світла головними енергетичними рівнями Сонячної системи (табл. 1), які безпосередньо через існуючі енергетичні зв'язки тією чи іншою мірою впливають на процес формування клітин рослинного та тваринного світів і не лише на Землі. Заслуговує на

увагу те, що швидкість руху спектрів світла за головними енергетичними рівнями змінюється в межах від 100000 до 1000000 км/с, зокрема для Землі від 300000 до 700000 км/с. Саме частота світлової хвилі визначає її колір. Енергія, яка переноситься світловою хвилею, пропорційна квадрату її амплітуди, а це можливо лише за рахунок швидкості руху електромагнітних хвиль [10]. Довжина хвиль спектрів світла, наприклад, червоного становить 760 нм, а фіолетового 380 нм [12, 13]. Загалом ж це засвідчує, що кількість спектрів світлої та темної стадій свічення за головними енергетичними рівнями планет має тенденцію до зменшення в напрямку руху, втрачаючи кольори, а швидкість поширення світла в межах енергетичних рівнів Сонячної клітини, навпаки, має тенденцію до збільшення, тобто кожна планета збільшує швидкість світла на 100000 км/с. При цьому швидкість світла змінюється в межах від 0 до 1000000 км/с. відповідно до об'єкта випромінювання. Темне світло випромінює невидима для людського ока оболонка нашої Галактики.

Висновки

1. Сонячна система є генетичною клітиною життя, яка знаходиться в розщепленій зоні Сонячної клітини і ділить цю клітину на додатний і від'ємний простори. Життя будь-якої клітини полягає в циркулюванні матерії між її фокусами. Матерія постійно видозмінюється залежно від того, в який простір вона потрапляє головними енергетичними рівнями клітини. Це залежить від того, якими каналами – додатними чи від'ємними вона рухається і синтезується, де синтез відбувається за допомогою деформації клітин простору.

2. Сонячна система є біологічною клітиною, де значення синтезатора, ядра клітини виконує Сонце і воно є Світлом дня, а оболонка Галактики для Сонячної клітини є Світлом ночі, темноти, величезним чорним диском, який замикає Сонячну систему. Планета Меркурій знаходиться на першому енергетичному рівні від Світла дня, а планета Плутон – на першому енергетичному рівні від Світла ночі.

3. Сонце, як Світло дня, випромінює видиме свічення внаслідок зіткнення клітин водню і синтезу клітин вуглецю, а оболонка Галактики випромінює невидиме для нас темне свічення внаслідок того, що важкі клітини вуглецю розриваються у легкі клітини водню. На Сонці відбувається кристалізація матерії, а в оболонці (великому чорному диску, Світлі темряви) відбувається випаровування матерії. Світло дня потрібно розглядати як мале світло, а світло темряви як велике світло, позаяк природа цих світел різна.

4. Теплоруд – це невидима і невагома прозора матерія, заповнена генетичним волокном, що постійно синтезується. Йому притаманна властивість збереження всіх форм матерії Сонячної системи, а також регулювання транспортних переливів матеріальних потоків у напрямках, на основі водню – до Сонця (сонячного світла), а на основі вуглецю – до Темного світла, що знаходиться на протилежних полюсах. Теплоруд заповнює всю клітину як нашої Галактики, так і Сонячної системи.

5. На Сонце постійним безперервним потоком потрапляє з космосу волокно водню, яке, рухаючись планетами Сонячної системи, витягує із них генетичне волокно тваринного світу, на основі якого і синтезується тіло Сонця, що веде до невпинного зростання його величини. В оболонку Сонячної клітини постійним безперервним потоком із Сонця надходить волокно вуглецю, яке витягує із планет Сонячної системи генетичне волокно рослинного світу і випаровує його. За

аналогією, в клітинах рослинного та тваринного світів, але набагато слабших порядків, як у світі і макросвіті, відбувається синтез і випаровування матеріальних потоків.

6. На планетах генетичне волокно ударом розвалює однорідні клітини, а на Сонці ці клітини синтезуються сукупно, де виникає радіальне збудження, поштовх, удар. Саме він і є збудником свічення. Навколо Сонця, за допомогою сонячного вихору, обертається додатний теплорід, утворений на основі вуглецю у вигляді відходів синтезу. Виконавши своє призначення, він стає непотрібним. Сонячна клітина формує його в теплорідні кільця, так звані тороїди.

7. Швидкість руху спектрів денного і нічного світла за головними енергетичними рівнями за маршрутом "Сонце → Планети → оболонка Галактики" змінюється у межах від 0 до 1000000 км/с, зокрема для Землі вона становить відповідно – 300000 і 700000 км/с.

8. Світло дня поширюється в напрямку руху теплориду, а світло темряви – у протилежному напрямку. В цьому і полягає відмінність світла від темряви. Темне свічення рухається задом наперед, а тому, коли на поверхні сонячного теплориду утворюються кванти світла у вигляді конусів, то у кванта темряви на поверхні теплориду з'являються конусні ямки.

ЛІТЕРАТУРА

1. Барна М.М. Ботаніка. Терміни. Поняття. Персоналії. – К. : Вид. центр "Академія", 1997. – 272 с.
2. Белл Н.Л. Энергетика фотосинтезирующей растительной клетки. – М. : Изд-во "Мир", 1980. – 428 с.
3. Библия / Юбилейное издание 1000-летие крещения Руси. – Стокгольм : Изд-во "Б. Гецце", 1988. – 889, 288 с.
4. Біблія. – М. : Изд-во "Всероссийский совет евангельских христиан-баптистов", 1989. – 959, 296 с.
5. Готт В.С. Философские вопросы современной физики. – М. : Изд-во "Высш. шк.", 1967. – 294 с.
6. Гумилев Л.Н. Этногенез и биосфера Земли / сост. и общ. ред. А.И. Курчи. – М. : Изд-во "Сочинения Л.Н. Гумилева". – 1997. – Т. 3. – 640 с.
7. Калимишин І.А. Астрономія. – Львів : Вид-во "Світ", 1996. – 248 с.
8. Козидовский З. Часы веков. – М. : Изд-во "Острожье", 1997. – 494 с.
9. Козирчук Л.М. Це було так. Біблія і сучасна наука про походження Всесвіту / Л.М. Козирчук, С.Л. Гуценко. – Донецьк : Донецький наук. технічний центр, 2005. – 65 с.
10. Конфорович А.Г. Людина серед всюдисущих чисел і фігур. – К. : Вид-во "Знання", 1976. – 48 с.
11. Миттон С. Астрономія / пер. с англ. И.И. Виноградовой / С. Миттон, Ж. Миттон. – М. : Изд-во "Сер. Оксфордская Библиотека", 1995. – 160 с.
12. Советский энциклопедический словарь / гл. ред. А.М. Прохоров. – 4-е изд. – М. : Изд-во "Советская энциклопедия", 1989. – 1632 с.
13. Чижевский А.Л. Космический пульс жизни: Земля в объятиях Солнца. – М. : Изд-во "Мысль", 1995. – 767 с.
14. Шевченко А.И. Христос : монографія. – К. : ІПІІ НАНУ і МОНУ, "Наука і освіта", 2007. – 168 с.
15. Шлапак В.П. Особенности роста растений в суточном цикле // Ботанические сады, как центры сохранения биоразнообразия и рационального использования растительных ресурсов : матер. Междунар. конф., посвященной 60-летию Главного ботанического сада им. Н.В. Цицина РАН, 5-7 июля 2005 г.). – М. : Изд-во ГБС им. Н.В. Цицина РАН, 2005. – С. 552.
16. Шлапак В.П. Взаємодія квантів світла і клітин в процесі фотосинтезу / Онтогенез рослин у природному та трансформованому середовищі. Фізіолого-біохімічні та екологічні аспекти : тези доп. 2-ї Міжнар. конф. (Львів, Україна, серпень, 18-21, 2004 р.). – Львів : Вид-во СПОЛІОМ, 2004. – С. 190.
17. Шлапак В.П. Алгоритм наука, як вершина світової геніальності Великого і Святого пророка Мойсея // Наука. Релігія. Суспільство : журнал. – Донецьк : Ін-ут проблем штучного інтелекту "Наука і освіта". – 2009. – № 1. – С. 123-133.

V. P. Shlapak, V. V. Shlapak

DAY AND NIGHT LIGHT IN CONTEXT OF SCIENCE AND RELIGION

Day (Sun, visible) and night (Dark, invisible) light is considered. The processes related to the origin and diffusion of light and dark phases of light depending on the energy levels of the Solar System (cage) are substantiated theoretically, in aspect of Bible information. The role of light quanta in the process of plants ontogenesis is described. It is set that the Planetary system is the genetic cage of life, which is in the split area of the Sun cage and divides it on positive and negative spaces. Life of any cage consists in circulation of matter between its focuses. The matter constantly mutates depending on that, in what space it gets the main power levels of cage. It depends on what chanel (positive or negative) it moves and synthesizes, where a synthesis take place by deformation of space cages. The planetary system is also a biological cage, where the role of a synthesizer or a kernel of a cage is performed by a Sun and it is the luminary of day, and a shell of Galaxy for the Sun cage is the luminary of night, darkness, enormous black disk which locks the Planetary system. Mercury planet is at first power level from the luminary of day, and Pluto planet – at first power level from the luminary of night.

Key words: Bible information, light, Solar System, cell (cage), matter, synthesis.

